

Către: Victoria BELOUS
Vicepreședinta Comisiei Economie, Buget și Finanțe

Nr. 63 din 22.05.2026

Ref.: Propuneri și comentarii la proiectul de lege privind protecția întreprinderilor mici la contractarea creditelor

Stimată doamnă Belous,

Vă salutăm din numele Camerei de Comerț Americane din Moldova (în continuare „AmCham Moldova”).

Prin prezenta, reiterăm anumite rezerve față de proiectul de lege propus, în special din perspectiva proporționalității intervenției legislative și a impactului pe care aceasta îl poate genera asupra participanților la piața financiară.

Sușținem pe deplin necesitatea asigurării transparenței în raporturile de creditare, astfel încât condițiile contractuale să fie clare, previzibile și lipsite de costuri ascunse pentru beneficiarii finanțării. Totodată, apreciem că asemenea principii reprezintă deja standarde generale de bună practică în relațiile comerciale și, cel puțin în raport cu segmentul finanțării antreprenoriale, situațiile problematice care ar justifica o intervenție legislativă extensivă par a avea un caracter limitat sau izolat.

În acest context, considerăm necesară evaluarea atentă a proporționalității măsurilor propuse, inclusiv prin prisma raportului dintre problema urmărită și efectele de conformare pe care noile reglementări le-ar genera pentru piața financiară. Extinderea unor mecanisme specifice protecției consumatorilor asupra creditelor contractate în scop antreprenorial va implica costuri semnificative de ajustare a proceselor interne, documentației contractuale, sistemelor operaționale și procedurilor de conformitate pentru creditori, deși aria subiecților vizați de aceste măsuri rămâne una relativ restrânsă.

Micro-întreprinderile depind de decizii rapide de finanțare (achiziții de stocuri în condiții speciale, participări rapide la licitații). Introducerea unor cerințe rigide de retail (analize precontractuale complexe, DAE detaliate pentru credite comerciale flexibile, termene de preaviz anacronice) va transforma creditul comercial dintr-un instrument agil într-un proces birocratic lent. Creditorii vor prefera să nu mai ofere linii de credit sub 2 milioane de lei, sufocând capitalul de lucru al micilor firme.

Într-o economie emergentă și volatilă, stabilirea unui plafon nominal fix (ex: 25%) pentru creditele comerciale este o eroare macroeconomică majoră. Dacă BNM va fi nevoită să ridice rata de bază pentru a combate un șoc inflaționist viitor, marja de risc pentru creditele IMM mici va fi complet anulată. Creditorii nu vor mai putea absorbi riscul din piață în mod corect, ceea ce va duce la oprirea instantanee a finanțării pentru acest segment. Plafoanele anti-uzură în mediul de business, acolo unde există în UE, sunt dinamice și corelate cu indicii pieței, niciodată fixe.

Relațiile B2B (business-to-business) sunt guvernate de principiul egalității juridice a părților și libertății contractuale. Tratarea unei persoane juridice (chiar și mici) drept un consumator vulnerabil individual (B2C) subminează logica dreptului comercial. Republica Moldova a modernizat recent Codul Civil, introducând deja pârgii echilibrate pentru controlul clauzelor abuzive în contractele de adeziune comerciale. Crearea unei legislații paralele, ultra-specifice și contradictorii generează un haos juridic care va speria investitorii străini și va penaliza ratingul de țară privind ușurința de a face afaceri (Ease of Doing Business).

Viitorul finanțării micro-companiilor se bazează pe algoritmi de scoring, credite digitale aprobate în câteva ore și fluxuri de plată automatizate. Aceste produse au costuri operaționale inițiale mai mari, dar oferă viteză. Cerințele din proiectul de lege privind asimilarea fluxului cu cel al creditelor de consum (notificări pe hârtie sau termene rigide de 15/30 de zile) anulează complet conceptul de inovație digitală. Moldova riscă să rămână blocată în tehnici de creditare birocratice din deceniul trecut.

Totodată, prin interzicerea modificărilor unilaterale, a neplăților încrucișate, a comisioanelor cheie, interzicerea obligației de a asigura garanțiile la un asigurator „recomandat”, interzicerea oricăror sancțiuni/rezilierea contractului în cazul dezacordului debitorului cu modificările termenilor creditului și obligarea debitorului la plata unor despăgubiri, autorii proiectului de lege privează efectiv creditorii de instrumente de gestionare a riscurilor și încalcă principiul proporționalității.

Respectiv, există riscul ca intervenția propusă să producă efecte adverse asupra accesului la finanțare, să descurajeze anumite produse de creditare destinate mediului de afaceri și să conducă, indirect, la majorarea costurilor suportate de participanții eligibili din piață.

Subsecvent, în conformitate cu art. 27¹ alin. (1) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, elaborarea proiectelor actelor normative este precedată, în funcție de importanța și complexitatea acestora, de o activitate de documentare ce constă în analiza realităților economico-sociale supuse reglementării, a istoricului legislației din domeniul respectiv, precum și a reglementărilor similare din legislația altor state, în special a statelor membre ale Uniunii Europene. Prin urmare, adoptarea proiectului trebuie precedată de o analiză care trebuie să identifice problema, opțiunile de soluționare, costurile și beneficiile pentru mediul de afaceri, precum și impactul asupra concurenței.

Cu toate acestea, înțelegând intenția autorilor de a promova proiectul de lege, transmitem în continuare o serie de comentarii și propuneri de îmbunătățire a textului propus.

1. a) La art. 1 considerăm oportună limitarea domeniului de aplicare al proiectului exclusiv la întreprinderile micro, prin substituirea cuvântului „mici” cu „micro”.

În opinia noastră, o asemenea abordare ar asigura o intervenție legislativă mai proporțională și mai bine direcționată către categoria de subiecți care ar putea avea, în practică, un nivel mai redus de capacitate administrativă, juridică și financiară în negocierea și înțelegerea condițiilor de creditare.

Conform datelor publicate de Biroul Național de Statistică pentru anul 2024, structura sectorului întreprinderilor din Republica Moldova este următoarea:

- microîntreprinderi: 88,3% din total;
- întreprinderi mici: 9,2% din total;
- cumulativ — 97,5% din totalul întreprinderilor din Republica Moldova.

Cu alte cuvinte, proiectul nu se aplică unei categorii vulnerabile delimitate, ci practic înțelegem că urmărește să se aplice întregului sector economic. O asemenea sferă de aplicare echivalează cu o prezumție legală că aproape orice întreprindere din Moldova este vulnerabilă în raportul de creditare și are nevoie de protecție echivalentă cu cea a consumatorului — ceea ce contrazice realitatea economică.

Dimensiunea redusă a unei întreprinderi nu echivalează automat cu lipsa expertizei juridice, contabile sau financiare. Multe microîntreprinderi și întreprinderi mici dispun de asistență profesională adecvată și își asumă riscurile comerciale în mod conștient, conform principiilor bunei-credințe și diligenței profesionale consacrate de Codul civil.

Extinderea mecanismelor de protecție asupra întreprinderilor mici, în sens larg, riscă să includă și entități care deja dispun de experiență operațională, suport contabil și juridic, precum și de o capacitate suficientă de evaluare a obligațiilor contractuale asumate.

b) La fel, propunem instituirea unui criteriu suplimentar privind aplicabilitatea prevederilor legii, prin limitarea acestora la întreprinderile care au un termen de activitate mai mic de 12 luni de la data înregistrării în Registrul de Stat al persoanelor juridice, în scopul orientării măsurilor propuse către susținerea afacerilor aflate în faza inițială de dezvoltare.

c) Totodată, se propune a înlocui noțiunea de „credit” pe tot parcursul Legii cu noțiunea de „finanțare”, pentru a acoperi toți finanțatorii.

Proiectul de lege (în forma actuală) țintește doar entitățile supravegheate. În realitate, microîntreprinderile se finanțează masiv prin credit comercial direct de la furnizori mari (distribuitori agricoli, îngrășăminte, materiale de construcții, combustibil). Dacă acești furnizori comerciali nu sunt supuși aceluiași rigori, se creează o discriminare majoră pe piață și un arbitraj de reglementare periculos, lăsând debitorii exact la mâna celor mai puțin reglementați creditori.

2. Propunem reducerea plafonului valoric prevăzut la art. 2 alin. (1) din proiect, de la „2 milioane lei inclusiv” la „1 milion de lei inclusiv”.

Considerăm că plafonul propus actualmente extinde excesiv domeniul de aplicare al legii și conduce la includerea unui număr foarte mare de companii și contracte de creditare în sfera mecanismelor speciale de protecție. Potrivit datelor statistice privind creditele acordate întreprinderilor mici, aproximativ 97% din credite sunt acordate în sume de până la 2 milioane lei, ceea ce înseamnă că, în

practică, aproape întreg segmentul finanțării pentru întreprinderile mici ar deveni eligibil pentru aplicarea noilor cerințe și restricții.

În acest context, considerăm necesară o abordare mai țintită și proporțională, orientată spre cazurile unde poate exista într-adevăr o vulnerabilitate sporită a debitorului. Stabilirea unui plafon de până la 1 milion lei ar permite delimitarea mai clară a segmentului care necesită eventuale măsuri suplimentare de protecție, reducând totodată impactul operațional și costurile de conformare pentru participanții la piața financiară.

3. Prevederile art. 2 alin. (3) necesită clarificări suplimentare sub aspectul sferei de aplicare și al categoriilor de fidejutori vizați de proiect.

Din redacția actuală nu rezultă clar dacă dispozițiile legii urmează să se aplice oricărui fidejutor, indiferent de statutul acestuia, sau doar fidejutorilor care, similar debitorului, întrunesc anumite criterii prevăzute de lege.

În cazul în care se urmărește aplicarea unei logici similare celei prevăzute de Legea nr. 202, considerăm că și fidejutorul ar trebui să se încadreze în criteriile stabilite pentru categoria de subiecți protejați prin prezenta lege. În lipsa unei asemenea delimitări, există riscul extinderii excesive și neclare a domeniului de aplicare al reglementării.

Totodată, formularea „se aplică, în mod corespunzător” necesită concretizare, deoarece nu este clar care anume drepturi, garanții, limitări sau mecanisme prevăzute pentru debitor urmează să fie aplicabile fidejutorului și în ce măsură.

4. Se propune a exclude noțiunea de „Bonitate” așa cum Legea nu face trimitere la această noțiune și nu ar urma să se aplice potențialilor subiecți ai Legii.”

5. Propunem revizuirea noțiunii de „debitor” prevăzută la art. 3 și expunerea acesteia într-o formulare mai clară și mai delimitată din perspectiva raportului dintre finanțarea antreprenorială și creditarea de consum.

Redacția propusă are drept scop evitarea suprapunerilor și a eventualelor interpretări neuniforme privind regimul juridic aplicabil persoanelor fizice care desfășoară activitate de antreprenariat, dar care pot contracta credite inclusiv pentru necesități personale.

Totodată, formularea propusă asigură coerența cu principiile și logica Legii nr. 202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori, potrivit căruia protecția specifică consumatorilor trebuie aplicată în funcție de scopul concret al contractării creditului, și nu exclusiv în funcție de statutul formal al persoanei.

În acest sens, propunem expunerea noțiunii de „debitor” în următoarea redacție

„Debitor – persoană fizică înregistrată în calitate de întreprinzător individual conform Legii nr. 220/2007 privind înregistrarea de stat a persoanelor juridice și a întreprinzătorilor individuali sau persoană juridică, care se încadrează în categoria întreprinderilor micro potrivit Legii nr. 179/2016 cu privire la întreprinderile mici și mijlocii, care contractează un credit în scopul desfășurării activității lor de antreprenor sau profesionale și care au obligația de a rambursa creditul, împreună cu dobânda și costurile aferente, conform contractului încheiat cu creditorul.

Nu se consideră debitor în sensul prezentei legi persoana fizică care, deși desfășoară activitate de întreprinzător, contractează creditul exclusiv în scopuri personale, familiale sau gospodărești, fără legătură cu activitatea sa de antreprenor sau profesională. În acest caz, persoana beneficiază de protecția acordată consumatorilor conform Legii nr. 202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori.”

6. La art. 4 alin. (2):

a) lit. b) este utilizată noțiunea de „intermediar de credit”, însă proiectul de lege nu conține o definiție a acesteia și nici nu face trimitere la un act normativ care să stabilească sensul noțiunii respective.

b) În lipsa unei definiții exprese, există riscul unor interpretări neuniforme privind categoria de subiecți vizați și întinderea obligațiilor aplicabile acestora. Propunem excluderea lit. p) și r), care prevede obligația de informare privind „dreptul de revocare”, inclusiv termenul și condițiile de exercitare ale acestuia.

Proiectul de lege nu conține dispoziții care să reglementeze existența, condițiile, termenul sau efectele juridice ale unui drept de revocare aplicabil contractelor vizate.

c) Propunem excluderea lit. s).

Considerăm că prevederea respectivă nu poate constitui o cerință aferentă contractului de creditare, întrucât raporturile de gaj sunt reglementate printr-un contract distinct și autonom față de contractul de credit. Totodată, în practică, debitorul antreprenor și debitorul gajist nu sunt în mod necesar aceeași persoană, ceea ce face dificilă și nejustificată instituirea unei asemenea obligații în cadrul raportului principal de finanțare.

De asemenea, formularea propusă privind „rezoluțiunea gajului” în cazul în care creditul nu a fost debursat integral ridică probleme serioase de compatibilitate cu cadrul legal existent și cu principiile generale ale dreptului civil. Gajul reprezintă un mecanism de garantare a executării obligațiilor asumate și nu poate fi condiționat automat de debursarea integrală a creditului, în special în situațiile în care obligațiile garantate continuă să existe.

7. Prevederile art. 4 alin. (3) și art. 2 alin. (2) necesită a fi corelate și aduse în concordanță.

Astfel, art. 4 alin. (3) stabilește anumite cerințe aplicabile contractelor de tip overdraft, în timp ce art. 2 alin. (2) include aceste contracte în categoria raporturilor asupra cărora prevederile proiectului de lege nu se aplică.

În redacția actuală, proiectul generează o contradicție normativă, întrucât aceeași categorie de contracte este, pe de o parte, exclusă din domeniul de aplicare al legii, iar pe de altă parte, supusă unor obligații și cerințe specifice prevăzute de aceasta.

Respectiv, considerăm necesară clarificarea expresă a regimului juridic aplicabil contractelor de overdraft și ajustarea corespunzătoare a prevederilor art. 2 alin. (2) și art. 4 alin. (3), pentru a asigura coerența și previzibilitatea proiectului de lege.

8. a) Propunem reducerea termenului de notificare prevăzut la art. 5 alin. (1) de la 15 zile la 5 zile înainte de intrarea în vigoare a modificării ratei dobânzii aferente creditului.

Necesitatea acestei ajustări rezultă din particularitățile practice ale creditelor cu rată variabilă bazată pe indice de referință. În practică, valorile actualizate ale indicilor de referință sunt publicate de către Banca Națională a Moldovei în perioada 20–22 a lunii, iar noile rate urmează să intre în vigoare începând cu luna următoare.

În aceste condiții, creditorii dispun efectiv de un termen de aproximativ 8–10 zile pentru recalcularea ratelor, ajustarea sistemelor interne, întocmirea și expedierea notificărilor către debitori. Menținerea obligației de notificare cu cel puțin 15 zile înainte de intrarea în vigoare a modificării poate crea dificultăți obiective de conformare și imposibilitate practică de respectare a termenului legal în cazul mecanismelor bazate pe indici de referință publicați periodic.

b) Totodată, la lit. a), propunem modificarea textului de la „valoarea plăților de efectuat după intrarea în vigoare a noii rate a dobânzii aferente creditului” cu sintagma „valoarea noii rate a dobânzii aferente creditului”.

Această ajustare asigură o mai bună aliniere cu principiile de transparență și comparabilitate, evitând supraîncărcarea informațională și facilitând înțelegerea de către beneficiari a modificărilor intervenite în contract focusate pe elementul cheie – Rata dobânzii.

c) La alin. (2) propunem modificarea sintagmei „la sediul creditorului” cu sintagma „pe pagina web oficială a creditorului”.

Publicarea acestora la sediul debitorului nu prezintă o justificare practică sau operațională, în contextul în care accesul la informație este asigurat eficient și transparent prin canalele digitale.

9. La art. 6 alin. (1) lit. b) c), d) și e) propunem a fi excluse.

În opinia noastră, restricțiile propuse depășesc obiectivul asigurării transparenței și echității în raporturile de creditare și intervin disproporționat în structura comercială și contractuală a produselor de finanțare. Aceste reglementări pot limita accesul întreprinderilor vizate la finanțare din programele OGPAE/ODA. În cazul acestor programe, parametrii financiari sunt strict reglementați, incluzând atât plafonarea comisionului de acordare (de regulă la 0,5%), cât și limitarea marjei băncii (de exemplu, la maximum 3,5%- OGPAE sau 6% - Program 373). Suprapunerea unor restricții suplimentare poate crea dezechilibre în structura de cost și poate afecta sustenabilitatea participării instituțiilor financiare.

10. Art. 7 alin. (1) lit. c), propunem a fi exclus, or, elementele care intră în formula de calcul al dobânzii flotante pot să varieze în dependență de mai multe criterii (sectorul de activitate a debitorului, gradul de risc, etc.) și nu pot fi afișate pe site, acestea fiind aspecte care se menționează expres în contract.

11. La art. 8, propunem modificarea textului „365 de zile sau de 366 de zile” cu textul „360 de zile, 365 de zile sau de 366 de zile”.

În practică, fondurile utilizate pentru finanțarea creditelor provenite din resurse internaționale atrase sunt, în majoritatea cazurilor, calculate conform bazei de calcul de 360 de zile. În mod firesc, această convenție este reflectată și în condițiile contractuale aplicabile beneficiarilor finali, pentru a asigura alinierea între costul resurselor atrase și structura de dobândă aplicată creditelor acordate.

12. Prevederea art. 9 alin. (2), potrivit căreia introducerea în actul adițional a altor prevederi decât cele impuse prin legislație „este considerată nulă de drept”, necesită reconsiderare și o justificare suplimentară.

Nu este clar care este rațiunea instituirii unei sancțiuni atât de severe în situația în care părțile, în mod liber și expres, convin asupra unor clauze suplimentare și le acceptă prin acord comun.

În condițiile principiului libertății contractuale și al autonomiei de voință, consacrate de legislația civilă, părțile trebuie să poată include în actele adiționale și alte prevederi decât cele strict impuse de lege, atât timp cât acestea nu contravin normelor imperative sau drepturilor expres protejate de lege.

13. Prevederea art. 9 alin. (3) lit. c) necesită clarificări suplimentare privind condițiile în care creditorul poate declara scadența anticipată a creditului ca urmare a neexecutării obligațiilor debitorului față de alți creditori.

În redacția actuală, norma are un caracter prea general și poate genera aplicări excesive sau disproporționate, inclusiv pentru situații care nu afectează în mod real capacitatea debitorului de executare a obligațiilor asumate față de creditorul respectiv.

Considerăm necesară delimitarea expresă a cazurilor în care asemenea neîndepliniri justifică declararea scadenței anticipate, de exemplu atunci când:

- neexecutarea obligațiilor față de alți creditori a condus la intentarea procedurii de insolvență;
- au fost aplicate secheste asupra conturilor sau altor active esențiale ale debitorului;
- debitorul a ascuns sau nu a divulgat creditorului existența unor asemenea circumstanțe, cu încălcarea obligațiilor contractuale asumate.

14. Prevederea art. 9 alin. (8) vine în contradicție cu prevederea alin. (2), în partea de ține de aprobarea tacită.

15. La art. 10:

a) la alin. (1) propunem a înlocui limitările referitoare la dobânda anuală efectivă de 50% și penalitatea de 0,06% din valoarea totală a finanțării, având în vedere că proiectul de lege deja prevede instituirea

și necesitatea unei DAE, modalitatea de calcul și conținutul acesteia, iar DAE este un indicator mai prietenos și mai flexibil, calculabil pentru ambele părți, inclusiv permite formarea mai multor produse de creditare și dezvoltarea unei concurențe mai sănătoase. Limitarea strictă a ratei dobânzii și a altor costuri este un instrument mult mai rigid, pe care îl considerăm că va avea ca efect limitarea produselor de creditare și a concurenței, precum și a deschiderii și a posibilității creditorilor de a finanța debitorii, reieșind din necesitățile acestora, termenul și suma creditării. Mai mult decât atât, ratele dobânzilor BNM sunt mereu în schimbare și dacă luăm în considerare și inflația, acel plafon nu poate fi unul fix. În anumite perioade, cum a fost cazul situațiilor de criză, rata de bază a BNM a atins niveluri semnificativ ridicate (de exemplu, până la 21,5%), fapt care s-a reflectat inevitabil în costul resurselor financiare din piață.

În acest context, impunerea unor plafoane sau restricții rigide asupra dobânzilor și comisioanelor poate crea un decalaj între costul real al finanțării și limitele legale permise, făcând ca anumite produse de creditare să devină neviabile din punct de vedere economic. Ca urmare, instituțiile de credit ar putea fi nevoite să restrângă oferta de finanțare pentru categoriile vizate, afectând accesul acestora la resurse financiare, exact contrar scopului urmărit de reglementare.

Totodată, lipsa unor mecanisme flexibile de ajustare a acestor limite în funcție de condițiile pieței poate conduce la blocaje în procesul de creditare în perioade de stres economic, când necesitatea finanțării este, de regulă, mai accentuată.

În acest sens, apreciem că orice intervenție legislativă în materia costului creditului ar trebui să fie concepută într-o manieră flexibilă, corelată cu indicatorii macroeconomici relevanți și cu evoluțiile pieței, pentru a asigura sustenabilitatea și aplicabilitatea pe termen lung a cadrului normativ.

b) cu referire la alin. (11), menționăm că această clauză interzice prelungirea liniilor de credit care nu sunt motivate de dificultăți financiare; din acest considerent găsim necesară revizuirea.

c) alin. (12) propunem a fi exclus, or, poate afecta garantarea riscurilor adiționale asumate de creditorii în cazul restructurării, ceea ce poate reduce cota cererilor acceptate. Interzicerea solicitării de garanții suplimentare în cazul restructurărilor vine în contradicție flagrantă cu managementul riscului de credit. Conform IFRS 9 și regulamentelor Băncii Naționale a Moldovei privind clasificarea activelor, dacă riscul unui debitor crește (intră în dificultate), este obligatorie luarea măsurilor de mitigare a riscului. Dacă legea interzice securizarea creditului prin colateral suplimentar, normele prudențiale ale BNM forțează la clasificarea directă a creditului ca fiind neperformant și se impune inițierea executării silite sau insolvența, în loc să ajute firma prin restructurare. Legea provoacă, astfel, un val de falimente artificiale.

16. Art. 12 alin. (4) propunem a fi exclus. Dacă există cazuri excepționale, informarea prealabilă cu 30 de zile înainte poate determina debitorul să retragă integral creditul până la retragerea dreptului.

17. La art. 13 alin. (2) lit. b), propunem să fie un comision unic, dat fiind că diferențele de comisioane pot crea dificultăți de implementare.

18. La art. 14 alin. (2) modalitatea de informare trebuie să fie extinsă la toate mijloacele de comunicare agreate de părți la semnarea contractului. Limitarea informării exclusiv prin scrisoare recomandată reprezintă o abordare excesiv de rigidă și neadaptată practicilor actuale din sectorul financiar, unde comunicarea contractuală se realizează frecvent prin canale electronice sau alte mijloace convenite expres de părți.

19. Norma de la art. 17 alin. (5) necesită clarificări suplimentare în ceea ce privește exceptarea asociațiilor de economii și împrumut de la obligația de a asigura prezența pe site-urile web a instrumentului de calcul al costului total al creditului.

Proiectul nu conține o justificare obiectivă și suficientă pentru tratamentul diferențiat aplicat acestei categorii de creditori, în special în contextul în care și asociațiile de economii și împrumut oferă produse de creditare destinate debitorilor vizați de lege.

20. La art. 19:

- alin. (1), considerăm că urmează a fi incluși toți subiecții care acordă finanțare debitorilor antreprenori, inclusiv furnizorii și alte entități, or scopul legii este de a oferi protecție debitorilor antreprenori față de toți cei care îi finanțează și nu doar față de anumite entități a căror activitate și așa este autorizată și supravegheată.

- la alin. (3), (5) și (8), noțiunea de consumator urmează a fi substituie cu noțiunea atribuită categoriei de subiecți potrivit proiectului.

21. La art. 20 alin. (1), propunem a fi expus în următoarea redacție:

„(1) Prezenta lege se aplică doar contractelor de finanțare încheiate după intrarea în vigoare a prezentei Legi.”

La alin. (2) termenul intrării în vigoare propunem a fi extins la 12 luni așa cum această lege va genera necesitatea suportării unor costuri de ajustare pentru creditori, inclusiv măsuri tehnice de implementare. Totodată, și Guvernul și BNM vor mai avea 6 luni pentru a aduce anumite acte în concordanță, respectiv, termenul de 12 luni va acoperi inclusiv perioada în care Guvernul și BNM vor acționa.

În concluzie, considerăm că proiectul de lege, în redactarea actuală, depășește obiectivul legitim al asigurării transparenței în raporturile de finanțare și introduce un regim excesiv de rigid și disproporționat pentru finanțarea antreprenorială. Extinderea mecanismelor specifice protecției consumatorilor asupra raporturilor B2B riscă să afecteze semnificativ accesul IMM-urilor la finanțare, să limiteze dezvoltarea produselor financiare și a soluțiilor digitale inovatoare, să majoreze costurile operaționale și de conformare pentru creditori și să genereze incertitudini juridice și contradicții normative.

Totodată, apreciem că proiectul nu este precedat de o analiză suficientă privind necesitatea intervenției legislative, proporționalitatea măsurilor propuse și impactul economic și concurențial

asupra pieței financiare, astfel cum impune art. 27¹ din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative.

În aceste condiții, solicităm, retragerea proiectului de lege. Considerăm că eventualele intervenții legislative în acest domeniu trebuie să fie bine fundamentate, proporționale, orientate către riscuri reale identificate în piață și să nu afecteze accesul mediului de afaceri la finanțare.

Subsecvent, în măsura în care se va decide continuarea promovării proiectului, solicităm examinarea și valorificarea propunerilor și comentariilor formulate în prezenta adresare.

Cu respect,

Mila Malairău

Director Executiv

Camera de Comerț Americană din Moldova